

Strom, který měl rád dětský smích a pohyb

Uprostřed zahrady jedné mateřské školy vyrostl kouzelný strom. Nebyl to obyčejný strom. Uměl se smát, povídat si s dětmi a měl rád, když kolem něj bylo veselo. Každé ráno natahoval větve ke sluníčku a čekal, až kolem něj proběhnou děti, zaskáčou si a zahrají si s ním.

Jenže jednoho dne se stalo něco nečekaného. Jeho listy a květy začaly pomalu opadávat, až byl strom celý holý. „Co se stalo?“ ptaly se děti. Strom tiše zašuměl: „Už dlouho kolem mě nikdo neběhá, neskáče ani necvičí. Chybí mi dětský smích a pohyb.“

Děti se rozhlédly kolem sebe a všimly si, že se ve větvích a vysoké trávě v blízkosti stromu ukrývají malí nezbedníci. Začali jim říkat „Šeptálci“. Byli to malí škůdci, kteří neměli rádi skákání, běhání ani veselé hry. Potichu dětem proto našeptávali:

„Sedni si a ještě chvilku odpočivej.“

„Proč se namáhat? Mnohem příjemnější je jen tak si lehnout do trávy.“

„Ostatním jde dovádění lépe než tobě. Raději to ani nezkoušej.“

A tak děti pomalu zapomínaly, jakou radost jim běhání, skákání a dovádění přináší. Učitelé se ale rozhodli, že to tak nenechají. „Pomůžeme stromu znovu získat sílu!“ řekli dětem. „Každým krokem, skokem i společným dováděním mu vrátíme jeho dřívější krásu.“

Každý den se tedy celá třída hýbala. Děti se protahovaly jako kočky, skákaly jako žabičky a tančily jako lístky ve větru. Učitelé jim šli příkladem a cvičili společně s nimi. Nezapomněli také strom pravidelně zalévat, a to nejen vodou, ale především radostí, smíchem a společným pohybem.

A co se stalo pak? Na stromě se objevil první malý zelený lísteček. Potom další a další. Čím více se děti hýbaly, tím více lístků na stromě rostlo. Brzy se objevily i krásné, barevné květy.

Šeptálci se snažili schovávat a dále dětem našeptávat, ale děti už věděly, jak na ně. Když jim někdy pošeptali: „Dnes se nehýbej,“ děti odpověděly: „My víme, že pohyb nám dělá radost!“ A když někdo z dětí zaváhal nebo se mu zrovna nechtělo, paní učitelka nebo pan učitel mu podali pomocnou ruku, povzbudili ho a ukázali mu, že společně vše zvládnou. Díky jejich podpoře Šeptálci už nikdy nedostali šanci vzít dětem znovu radost z pohybu.

Jednoho rána děti přiběhly ke stromu a nestačily se divit. Mezi zelenými větvemi se schovávala veliká, červená jablíčka. Strom se usmíval a zašuměl: „Děkuji vám, děti. Díky vašemu pohybu a smíchu jsem znovu vyrostl do krásy.“

A od té doby všichni ve školce věděli, že každý krok i skok dodává kouzelnému stromu sílu, aby mohl dál růst a nést šťavnaté plody.